

УДК 821.161.2

ЛЕГЕРКО Тетяна – аспірантка кафедри теорії літератури та зарубіжної літератури, Волинський національний університет імені Лесі Українки, просп. Волі, 13, Луцьк, 43025, Україна (toleherko@ukr.net)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-9865-0401>

DOI: <https://doi.org/10.24919/2522-4565.2023.59.4>

Бібліографічний опис статті: Легерко, Т. (2024). Флористика як індикатор домінанти ідіостилю Дарії Віконської. *Проблеми гуманітарних наук: збірник наукових праць Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Серія «Філологія», 59*, 34–40, doi: <https://doi.org/10.24919/2522-4565.2023.59.4>

ФЛОРИСТИКА ЯК ІНДИКАТОР ДОМІНАНТИ ІДІОСТИЛЮ ДАРІЇ ВІКОНСЬКОЇ

Анотація. У статті розглянуто особливості індивідуального стилю Дарії Віконської з погляду його реалізації за посередництвом рослинних образів на матеріалі квіткових етюдів письменниці. Акцент зроблено на інтермедіальному характері текстів, що увиразнює творчу манеру мисткині. Проаналізовано стильове забарвлення творів з огляду на характер зображення рослинних образів, окреслено їх як індикатори ідіостилю Дарії Віконської. Увагу зосереджено на особливостях вираження авторського стилю шляхом поєднання ознак символізму, імпресіонізму та експресіонізму. Наукова новизна дослідження зумовлена необхідністю й важливістю розширення спектру розвідок мистецького доробку письменниці в аспекті ідіостилю. Мета полягає в з'ясуванні й окресленні стильових домінант творчості Дарії Віконської через призму флористичних образів. Сучасна методологічна основа дала можливість детального й комплексного аналізу текстів авторки. У ході дослідження було застосовано системний метод, елементи культурно-історичного, інтермедіального, психоаналітичного, формального та методу рецептивної естетики. «Філоактей» та «Білі ірисы» репрезентують ознаки імпресіонізму та символізму у стилі Дарії Віконської, «В'язні», а особливим чином «*Vegetia rex*» демонструють парадоксальне поєднання імпресіоністичного та експресіоністичного в площині одного твору. У підсумку з'ясовано, що синтез характерних рис модерного мистецтва, використання міжмедіальних (візуальних, звукових, тактильних) елементів визначають специфіку жанрової, стильової та образної природи творів Дарії Віконської. Рослини постають носіями глибокої філософії, в основі якої єдність людини з природою, сакральність творчого процесу, естетика споглядання та сприйняття світу та особлива емоційна наповненість як спонука до творчості. Флористичні образи і способи їх репрезентації на рівні художніх образів (символів, метафор та алегорій) є індикаторами ідіостилю письменниці, домінанта якого – експресіонізм, хоч риси імпресіонізму та символізму виявляємо в творах різних етапів творчості Дарії Віконської, що лише збагачує їхню художню вартісність.

Ключові слова: ідіостиль, флористичні образи, рослинні образи, експресіонізм, імпресіонізм, символізм.

LEHERKO Tetiana – PhD Student at the Department of Theory of Literature and Foreign Literature, Lesya Ukrainka Volyn National University, 13 Voli ave., Lutsk, 43025, Ukraine (toleherko@ukr.net)

DOI: <https://doi.org/10.24919/2522-4565.2023.59.4>

To cite this article: Leherko, T. (2024). Florystyka yak indykator dominanty idiostyliu Darii Vikonskoi [Floristic as an indicator of the dominant idiostyle of Darii Vikonska]. *Problemy humanitarnykh nauk: zbirnyk naukovykh prats Druhobyt'skoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Ivana Franka. Seriiia "Filolohiia"* – Problems of Humanities. "Philology" Series: a collection of scientific articles of the Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University, 59, 34–40, doi: <https://doi.org/10.24919/2522-4565.2023.59.4> [in Ukrainian].

FLORISTIC AS AN INDICATOR OF THE DOMINANT IDIOSTYLE OF DARIIA VIKONSKA

***Summary.** The article deals with the peculiarities of Dariia Vikonska's individual style in terms of its implementation through floral images on the material of the writer's flower etudes. The emphasis is placed on the intermedial nature of the texts, which emphasises the artist's creative style. The works are analysed from the point of view of stylistic colouring, taking into account the nature of the depiction of plant images, and are outlined as indicators of Dariia Vikonska's idiosyle. The attention is focused on the features of expressing the author's style by combining the characteristics of symbolism, impressionism and expressionism. The scientific novelty of the study is caused by the necessity and importance of expanding the range of studies of the writer's artistic work in terms of idiosyle. The purpose is to clarify and outline the stylistic dominants of Daria Vikonska's work through the prism of floral images. The modern methodological framework made it possible to conduct a detailed and comprehensive analysis of the author's texts. In the course of the study, the systematic method, elements of cultural and historical, intermedial, formal and receptive aesthetics methods were applied. «Philocactus» and «White Irises» represents the signs of impressionism in the style of Dariia Vikonska, «Prisoners», and especially «Begonia rex», demonstrate the combination of impressionist and expressionist in one work. As a result, it has been found that the synthesis of the characteristic features of modern art, the use of intermedial (visual, sound, tactile) elements determine the specificity of the genre, style and figurative nature of Dariia Vikonska's works. Plants appear as carriers of a deep philosophy, based on the unity of man with nature, the sacrality of the creative process, the aesthetics of contemplation and perception of the world, and a special emotional content as an incentive to create. Floral images and ways of depicting them are indicators of the writer's idiosyle, which is dominated by expressionism, although the features of impressionism and symbolism are also presented at different stages of Dariia Vikonska's work, which only enriches their artistic value.*

***Key words:** idiosyle, floral images, plant images, expressionism, impressionism, symbolism.*

Постановка проблеми. Дарія Віконська – важлива, проте, в силу несприятливих історичних обставин, несправедливо недооцінена постать української модерної літератури та літературознавства, котра безумовно вирізняється з-поміж представників своєї доби. Становлення Дарії Віконської як особистості відбувалося далеко за межами України: письменниця здобувала освіту в Німеччині, Франції, Англії та Італії, подорожувала Європою, що, закономірно, відобразилося на її творчості. Аристократичне походження письменниці і, відповідно, елітарне оточення відкривало чимало можливостей для розвитку як виняткової ерудованості, так і мистецького таланту. Не зважаючи на те, що українську мову вивчила вже у свідомому віці, коли батько привіз її у с. Вікно, «підносила художнє слово і українську критичну думку на високий естетичний та філософський рівень, була талановита письменниця і дослідниця літератури, мистецтвознавець й есеїст», – зазначає В. Габор (2013, с. 7). Її творчий доробок невеликий за обсягом, та це не позбавляє його унікальності й значущості

для української літератури та культури. У ньому дивовижним чином відрефлексовані духовні перетворення, які відображають мистецьку та інтелектуальну атмосферу епохи. Найвідомішою критичною працею Івонни-Кароліни Федорович-Малицької (саме таким є справжнє ім'я мисткині) стала перша в українському літературознавстві (й загалом у Східній Європі) розвідка про Джеймса Джойса, яку на момент виходу ідентифікували як досить сміливу, навіть експериментальну. Як науковиця, Дарія Віконська досліджувала взаємозв'язки та взаємовпливи української та європейської культур, що зумовлювало розгляд вітчизняної літератури у світовому контексті. Авторці також належить збірка філософсько-поетичної прози «Райська яблінка», низка новел, які демонструють тонке естетичне світовідчуття. Загалом її короткі нариси визначають як поезію в прозі насамперед завдяки образному та почуттєвому наповненню. Визнання як письменниці й дослідниці зазнала ще за життя, адже отримала схвальні відгуки від критиків-сучасників, про неї писали, зокрема,

Є. Маланюк, М. Демкович-Добрянський, Б. Ольхівський, Д. Горняткевич та інші.

Аналіз останніх досліджень. Літературна спадщина мисткині маловідома, але протягом останнього десятиліття науковий інтерес до неї поживавився. Дослідження творчості авторки належать В. Габору, І. Набитовичу, О. Головій, Н. Поліщук; їй присвячені окремі розділи дисертації Н. Мацибок-Стародуб. 2013 року вийшло найповніше видання оригінальних творів Дарії Віконської разом з уже згаданим вище її унікальним дослідженням про Джеймса Джойса (видавництво «Піраміда», м. Львів). Автором цього проєкту став В. Габор, йому ж належать передмова і примітки до видання. У вступному слові літературознавець вичерпно й досить детально характеризує Дарію Віконську і як письменницю, і як науковицю, робить біографічний огляд, подає авторитетні думки й відгуки сучасників про її творчість і особистість. «Як письменниця Дарія Віконська мала вишуканий стиль. Її творам властиві водночас глибока поетичність та філософічність, ба більше – внутрішня чуттєвість та вразливість, їй нерідко вдавалося досягти в прозі синтезу поезії та музики», – пише В. Габор (2013, с. 8–9), характеризує її творчу манеру. Численні дослідження І. Набитовича стосуються походження Дарії Віконської, її творчості, епістолярію як репрезентанта світобачення авторки, взаємозв'язків з іншими літературними постатями тощо. Науковець говорить про «особливу неоромантичну амальгаму» письменниці, яку формують різні особливі типи творчості «модерністської образності», як-от: символізм, романтизм, імпресіонізм (Набитович, 2017, с. 56). Загалом майже в усіх працях, де йдеться про творчість Дарії Віконської, дослідники акцентують увагу на її змістово-образному наповненні, інтермедіальності, впливу сучасних для письменниці мистецьких тенденцій на модель її світосприйняття, а відтак світовідтворення. До прикладу, стаття Н. Поліщук присвячена дослідженню функціонування рослинної образності у творчості Дороти Річардсон, Вірджинії Вулф та Дарії Віконської: у ній науковиця розкриває значення рослинної символіки як засобу художнього вираження жіночої самоідентифікації. Стильових тенденцій науковиця торкається

побічно, зауважуючи, що «стан внутрішньої динаміки, плинності та повсякчасної мінливості довколишнього світу, мистецьки схопленого і майстерно відтвореного засобами вербального імпресіоністичного живопису, виконаного в техніці пленеру, Д. Віконська екстраполює на світ жіночої природи...» (Поліщук, 2017, с. 163). Натомість О. Головій аналізує малу прозу письменниці крізь призму специфіки авторського індивідуального стилю на матеріалі квіткових етюдів, що найближча до тематики цього дослідження. Авторка аргументовано визначає домінантні стильові ознаки творів Дарії Віконської – імпресіоністської, символістської та експресіоністської поетики (Головій, 2023). Актуальність нашої статті зумовлена необхідністю й важливістю розширення спектру досліджень творчості мисткині в контексті ідіостилю. **Мета** її – з'ясувати й окреслити стильові домінанти творчості Дарії Віконської через призму флористичних образів. **Завдання** полягає в аналізі стильового забарвлення текстів з огляду на характер зображення рослинних образів, окресленні їх як індикаторів ідіостилю Дарії Віконської.

Виклад матеріалу. Дарія Віконська послуговується винятковим і зовсім непоширеним у 20–30-х рр. ХХ ст., а надто в українській літературній традиції, жанром поезії в прозі. Такий вибір – ще один прояв свободи самовираження у творчості, також майстерності та новаторства. Синтез лірики і прози дає змогу не обмежуватись ритмікою / римуванням / обсягом. Творчість – це простір, який митець формує для себе сам, автор вільний у рішеннях обирати певні рамки, прислухатись до віянь сучасності, бути вірним традиціям чи ні. У своїй творчій манері авторка – яскрава модерністка з тонким мистецьким чуттям та індивідуальним стилем, котрий означають як сецесійний. Обґрунтовано це в такий спосіб: мисткиня естетизує життєве середовище, зображує його під незвичним, несподіваним кутом, розмиває межу між філософськими роздумами та мистецькими замальовками. У структурі своїх поетичних нарисів Дарія Віконська поєднує різні стильові та, як вже було згадано, жанрові елементи, що надає їм особливої витонченої викличності. Письменниця балансує на межі, майстерно «грається»

з сенсами: з одних вони перетікають в інші, що надає читачеві виняткову можливість із цікавістю стежити за такого виду метаморфозами.

Захоплена малярством французьких імпресіоністів та їхнім прагненням передати найменшу гру світла й тіні, відтворенням дійсності в чуттєвій динаміці, письменниця переймає притаманний їм «квітковий стиль», але наділяє його цілком не декоративними функціями. «Квіти, зауважмо, для письменниці – не просто умовно-символічна декоративна заставка художнього твору. Їх образно-символічна система, поетика представлення – це своєрідний код ідіостилію Д. Віконської...», – наголошує І. Набитович (2017, с. 55). Квіти у творчості мисткині – наскрізні, через рослинну тематику можливо вийти в площину її внутрішнього світу. Авторка не тільки пише про рослини, вона робить їх носіями ідей: наприклад, розкриває себе через алегоричний образ чорної жінки-квітки: «Квітка звідкись заблукана в цей дивний, предивний, – у цей жорсткий світ...» (Віконська, 2013, с. 26). Про це стверджує у своєму дослідженні й О. Головій (2023), ідентифікуючи таке зіставлення як спробу візуалізувати авторкою свій внутрішній стан. Образ емоційно насичений попри монохромність: чорний колір, котрий виявлений повсюдно (темна пора доби, чорна сукня, чорне взуття, чорне волосся ліричної героїні), вособлює тугу, трагічність світовідчуття. На фоні гнітючого мороку вирізняються хіба метафоричні «кармінові (червоні) вуста затиснені волевою напругою» і «з рум'янками в томи обличчя» (Віконська, 2013, с. 26) жінки. Нарис, по суті, є автопортретом, де через візуальні елементи переданий внутрішній стан, що властиво експресіоністському характеру зображення. На долю Дарії Віконської випало чимало нещасливих подій, тож асоціація себе із чорною квіткою, як-от у «Портреті», цілком зрозуміла. За допомогою квітів письменниця глибоко занурює читача в атмосферу написаного, використовує суттєві прийоми й підкріплює його барвистою, характерною їй мовою та, звісно ж, розмаїттям художніх засобів (алегорії, символи, метафори). Зчаста художні деталізовані описи квітів непомітно переходять або й узагалі утворюють монолог

із внутрішніми монологами-роздумами ліричної героїні.

В одному з поетичних нарисів прочитуюмо неприховане замилювання цвітом філокактею, тобто кактуса: «Яким чудом виріс із сих товстих, твердих, неформених листків сей цвіт казочної краси? Здається, нема нічого спільного поміж ним і рослиною, на якій він розцвітався?... А однак сей цвіт є виразом найглибшої суті сеї рослини...» (Віконська, 2013, с. 25). Квітка – щось неочікувано прекрасне, народжене між чимось естетично непривабливим / непримітним. Речі, на перший погляд, незіставні через свою протилежність, проте взаємопов'язані, адже формування поняття краси неможливе без контрастного непривабливого. Дарія Віконська перетворює квіти на посланців, адже кожна з них посідає особливе місце в її внутрішньому світі. Вона прагне вловити неповторність моменту, насолодитися ним сповна і висвітлити його під несподіваним кутом, що властиве митцям-імпресіоністам. Детальний опис квітки важливий не лише з погляду створення візуальної картини твору, а й для увиразнення філософських ідей. Вона – це духовний складник, творчий вияв, її розквіт – народження індивідуальності, неповторної особистості. Непривабливе «тіло» та коріння слугує обов'язковою основою, ґрунтом для «сього прекрасного розквіту» (Віконська, 2013, с. 25), без першого друге просто нездійсненне. Кольорова палітра твору неконтрастна: вона складає світлі тони й напівтони від білого до блідо-жовтого і «зеленого» (Віконська, с. 25). Увага до деталей, відтінків у поєднанні з розміреністю оповіді та філософськими роздумами так чи так підштовхують до висновків про імпресіоністичні тенденції у творчості Дарії Віконської, проте висновки ці можуть виявитися надто поспішними. Передусім тому, що у стані споглядання (а саме таким є стан ліричної героїні, яку отожднюємо з авторкою) часто творяться символи. «Символіста визначає домінанта жіночого витоку, тому він схильний до пасивності, споглядальності і життєтворчості», – зазначає М. Моклиця (2002, с. 83). У трансформації кактуса насправді чимало спільного з людськими внутрішніми метаморфозами, що й вдалося розглядити Дарії Віконській. Це дає підставу стверджувати, що філокактей – авторський

символ, адже в інтерпретації письменниці він залишається рослиною, проте з максимально узагальненим значенням. Тож проаналізований твір уміщує в собі ознаки і імпресіонізму, і символізму.

Поезія в прозі письменниці наділена таємничістю: мисткиня ніби дозволяє зазирнути у щемке закулісся своєї дійсності, як у «Білих ірисах». «Цікавою особливістю художньої моделі світу Дарії Віконської є те, що авторка приділяє роботі зі словом у художньому творі надзвичайну увагу. Часом думаєш, що письменниця цілком усвідомлено ставить за мету максимально залучити реципієнта до сприйняття тексту через послідовне активацію людських рецепторів зору, слуху, нюху й дотику, подаючи відповідні візуальні, чуттєві й нюхові образи, удаючися до синтезу декількох видів мистецтва й широко вводячи у власні художні твори вже згадувані прийоми інтерсеміотичних перекодувань», – слушно зауважує Н. Мацибок-Стародуб (2016, с. 108). Дарія Віконська вимальовує паралельну реальність, де кожна деталь важлива й обов'язково промовиста. Незвичність тих чи тих обставин творено за посередництвом уяви авторки, завдяки її творчим здібностям і вмінням бачити та помічати. Культ філософії споглядання, але не відстороненого, а навпаки глибоко зануреного в об'єкт захоплення (чи, можливо, суб'єкт з огляду на специфіку зображення образів) – ось що раз по раз вдається спостерігати у творах письменниці. Занурення в такий спосіб пізнання й відтворення дійсності – ознака, безумовно, імпресіоністичного типу творчості, але дуже часто це не є остаточним аргументом у визначенні стильової належності світогляду митця. У випадку «Білих ірисів» і поготів, адже центральною є ідея двосвіття, представлена опозиційним часопростором «день-ніч»: те, що постає прекрасним і таємничим вночі (ідеальному світі), перетворюється на звичне й буденне вдень (світі реальному). Білі іриса на нічному тлі «нагадували радше астральні тіла, а не живі квіти. Між місячним світлом і їх білістю, здавалось, було якесь особливе порозуміння», – пише авторка (Віконська, 2013, с. 28). Письменниця містифікує квіти на тлі темної пори доби, наділяючи їх

потойбічним походженням: «Вони здавались не з цього світу» (Віконська, 2013, с. 28). Вислів «неземна краса» чи не найточніше передає сприйняття ліричною героїнею квітів у момент, який описаний у творі. Натомість уранці її чекало розчарування – при світлі сонця іриса втрачали свою містичність і таємничість, але вона все ж припускає, що, ймовірно, квіти здатні жити повним життям тільки під покровом ночі. Таким чином Дарії Віконській вдалося в межах одного твору поєднати риси двох напрямів – імпресіонізму та символізму.

Напевно, ніхто не здогадався б назвати кімнатні рослини на чиемусь підвіконні в'язнями, але для авторки барвисті бегонії є саме ними: «Так стоять вони нерухомі за шкляними шибамі. Не дізнають щастя безпосереднього дотику сонця, вітру, дощу. Не дізнають бджіл, ані чмелів, ані метеликів... Навіть їхній розквіт наказний, штучно піддержаний власителями-людьми, що пам'ятають – або не пам'ятають – підливати вазонки» (Віконська, 2013, с. 30). Дарія Віконська сприймає квіти як такі, що здатні на почуття, і як ті, що неминуче переживають тугу і спрагу свободи. У «В'язнях» звучить мотив трагічності краси через приреченість на самотність, відірваність від зовнішнього світу. Яскраві бегонії роковані бути заручниками обставин: жити за віконним склом, тобто обмеженими, але, попри це, сяяти й зачаровувати. Образ рослин алегоричний: рослині авторка надає невластивого їй значення (бегонії, які, здавалося б, покликані милувати людське око, раптом постають в'язнями), що вказує на естетику експресіонізму, адже, як стверджує М. Моклиця, опираючись на свою концепцію про творчі психотипи, «для Символіста втілення поезії – символ, а для Експресіоніста таке саме втілення поезії – це алегорія. Якщо до алегорії додати гіперболу, то вийде образ з максимальною емоційною насиченістю: лише такий образ може вдовольнити потребу Експресіоніста об'єктивувати свій бурхливий внутрішній світ» (Моклиця, 2002, с. 92). Слід не випускати з уваги значення кольорів, адже їхня гама у творі суперечливо життєствердна (рожевий, жовтий червоний) з огляду на настроєве забарвлення слова «в'язні». Яскравий прийом контрасту на рівні значень

слів та емоцій, загострення суб'єктивного світобачення, які демонструє авторка, – не що інше як ознаки експресіоністичної поетики: «Мені болить, що вони такі самітні. Гляну на них з жалем і з захопленням. А вони, рожеві, жовті та червоні, сяють і горять» (Віконська, 2013, с. 30).

У наступному творі «Begonia rex» героїня опиняється вже по той бік вікна: цього разу червона бегонія квітне на її підвіконні. Зважати на колористику творів Дарії Віконської необхідно, адже вона часто відіграє ключову роль у декодуванні ідей, значень і навіть стильової належності. Червона барва сама собою виклична – вона привертає увагу, провокує (в контексті реципієнта) і водночас виражає (у контексті автора) певну емоцію. У «Begonia rex» червоний – не агресивний, а радше символізує радість, пристрасть й жагу до життя. Яскравість і контрастність зображення (а колір є одним із візуальних елементів) – одна з характерних ознак рис експресіонізму в мистецтві. Повернімося до центрального образу: авторка починає ліричну оповідь так, ніби звертається до давнього друга, одразу не зовсім зрозуміло, що далі мова піде про квітку. Вона до найменших дрібниць помічає зміни в рослині: «Прозорі жилки перенизали твої широкі листки густою сіткою, ніби вигадливим узором... Відтоді я приглядалась тобі кожного дня і кожного дня ти була інша» (Віконська, 2013, с. 30). Під час читання складається враження, ніби бегонія – центр міні-всесвіту ліричної героїні й тільки навколо неї обертаються і події, і емоції, змінюється палітра почуттів і кольорів: «Одного разу (надворі морозне повітря іскрилося срібними голками) ти була схожа на танечницю з розпростертими червоними вахлярами. Згодом вахлярі замінилися у розжарені боротьбою щити, і ти – в амазонку. Ти боронила себе завзято й гордо підносила червону гнівну зброю» (Віконська, 2013, с. 30). Рослина щораз переймає на себе різні подоби: то дивовижного корабля, то райського птаха, то інкарнацію Бога, то хризоберілю (дорогоцінного каменю). Дарія Віконська наділяє рослину абсолютно нетиповими, невластивими значеннями, гіперболізує її «амплуа», що є аргументом на користь емоційного типу творчості мисткині і вказує на алегоричність конкретного флористич-

ного образу. Дивує передусім багатогранність зображення одного об'єкта й поступовість його пізнання ліричною героїнею: квітковий образ переданий штрихами, окремими замальовками, але це не заважає сприймати його більш ніж цілісно та повнозначно. У творі – дивовижний перелив барв, зосередження на деталях та виразні порівняння, захоплення, специфічна сюжетність і злиття воедино людського й рослинного. Бегонія – чуттєве уособлення синтезу естетичного й духовного збагачення. Домінантною у творі залишається емоційна наповненість поряд зі специфічним сприйняттям світу, де рослина – жива й здатна викликати почуття: «У цих словах хай живе спомин про тебе, ніжна мала істото, дитя величної природи – ... кохана квітка на моєму вікні» (Віконська, 2013, с. 30). «Begonia rex» – це приклад коливання між імпресіонізмом (придивляння до деталей, передача найменших змін і відтінків) і експресіонізмом (віддзеркалення у власній свідомості предметів і подій, емоційна насиченість на образному рівні). Таке поєднання з погляду живопису неможливе, проте Дарії Віконській більш ніж вдалося таке парадоксальне поєднання в межах одного твору.

Висновки. Отже, синтез характерних рис модерного мистецтва, використання міжмедіальних (візуальних, звукових, тактильних) елементів визначають специфіку жанрової, стильової та образної природи творів Дарії Віконської. Рослини постають носіями глибокої філософії, в основі якої єдність людини з природою, сакральність творчого процесу, естетика споглядання та сприйняття світу загалом. Флористичні образи і способи їх репрезентації на рівні художніх образів (символів, метафор та алегорій) стають індикаторами ідіостилу письменниці, домінантою якого є експресіонізм, хоча риси імпресіонізму та символізму теж виявляємо на різних етапах творчості Дарії Віконської, що лиш збагачує їхню художню вартість. Широкий спектр творів рослинної тематики і, відповідно, розмаїття флористичних образів та стильових прийомів у способі їхнього зображення, зумовлюють потребу в аналізі і детальному вивченні літературного доробку Дарії Віконської, що й окреслює перспективи подальших досліджень.

ЛІТЕРАТУРА

- Віконська Д.** Жінка в чорному. Етюди, поезії в прозі, нариси, діалоги. Джеймс Джойс : Тайна його мистецького обличчя. Упоряд., літ. редакція, передм. і прим. В. Габора. Львів : ЛА «Піраміда», 2013. 108 с. + 76 с.
- Головій О.** «...Як чорна квітка»: до проблеми ідіостилію Дарії Віконської (флористичний аспект). *Проблеми гуманітарних наук: збірник наукових праць Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Серія «Філологія»*, 54, С. 35–45
- Габор В.** Аристократка духу : Дарія Віконська. *Віконська Д. Жінка в чорному. Етюди, поезії в прозі, нариси, діалоги. Джеймс Джойс : Тайна його мистецького обличчя.* Упоряд., літ. редакція, передм. і прим. В. Габора. Львів : ЛА «Піраміда», 2013. С. 7–18.
- Мацибок-Стародуб Н. О.** Художня модель світу в західноукраїнській жіночій прозі міжвоєнного двадцятиліття (Ірина Вільде, Ольга-Олександра Дучимінська, Дарія Віконська) : дис. ... канд. філол. наук : 10.01.01 – українська література. Київ, 2015. 187 с.
- Моклиця М. В.** Модернізм як структура: Філософія. Психологія. Поетика. 2. вид., доп. і перероб. Луцьк : РВВ «Вежа» Волинського держ. ун-ту ім. Лесі Українки, 2002. 389 с.
- Набитович І.** Дарія Віконська – письменниця з княжого роду. *Дивослово*. 2017. №6. С. 53–59.
- Набитович І.** Епістолярій Дарії Віконської як люстро творчої екзистенції. *Studia polsko-ukraińskie*. Red. V. Sobol, Warszawa: Uniwersytet Warszawski, 2020. S. 141–160.
- Набитович І.** Євген Маланиук і Дарія Віконська. Мистецька трансформація історії княжого роду Федоровичів у поемі «Побачення». *Слово і Час*. 2019. №6. 46–55.
- Поліщук Н.** Флористичні світи модерністичної жіночої прози : Дороті Річардсон, Вірджинія Вулф, Дарія Віконська. *Іноземна філологія. Львівський національний університет імені Івана Франка*. Львів, 2017. Вип. 130. С. 154–166.

REFERENCES

- Gabor, V.** (2013). Aristokratka dukhu: Dariia Vikonska [Aristocrat of spirit: Dariia Vikonska]. In D. Vikonska. *Zhinka v chornomu. Dzheims Dzhois: Taina yoho mystetskoho oblychchia – A woman in black. James Joyce: The secret of his artistic face* (pp. 7–18). Lviv: Piramida [in Ukrainian].
- Holovii, O.** (2023). «...Iak chorna kvitka»: do problemy idiostyliu Darii Vikonskoi (florystychnyi aspekt) [“Like a black flower”: on the issue of Daria Vikonska’s idiostyle (floral aspect)]. *Problemy humanitarnykh nauk: zbirnyk naukovykh prats Drohobytskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Ivana Franka. Seriiia «Filolohiia» – Problems of Humanities. “Philology” Series: a collection of scientific articles of the Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University* (Issue 54), (pp. 35–45) [in Ukrainian].
- Matsybok-Starodub, N.** (2015). *Khudozhnia model svitu v zakhidnoukrainskiizhinochii prozi mizhvoiennoho dvadtsiatylittia (Iryna Vilde, Olha-Oleksandra Duchyminska, Dariia Vikonska) [The artistic model of the world in Western Ukrainian women’s prose of the interwar twenty years (Iryna Vilde, Olga-Oleksandra Duchyminska, Dariia Vikonska)]*. (Diss. Ph.D. of science). Kyiv [in Ukrainian].
- Moklytsia, M.** (2002). *Modernizm yak struktura: Filosofiia. Psykholohiia. Poetyka [Modernism as a structure: philosophy, psychology, poetics]*. Lutsk : RVV «Vezha» Volynskoho derzh. un-tu im. Lesi Ukrainky [in Ukrainian].
- Nabytovych, I.** (2017). Dariia Vikonska – pysmennytsia z kniazhoho rodu [Daria Vikonska is a writer from a princely family]. *Dyvoslovo – Miraculous*, 6, 53–59 [in Ukrainian].
- Nabytovych, I.** (2020). Epistoliiarii Darii Vikonskoi yak liustro tvorchoi ekzystentsii [Dariia Vikonska's epistolary as a mirror of creative existence]. In V. Sobol (Ed.), *Studia polsko-ukraińskie – Polish-Ukrainian studies* (pp. 141–160). Warszawa: Uniwersytet Warszawski [in Ukrainian].
- Nabytovych, I.** (2019). Ievhen Malaniuk i Dariia Vikonska. Mystetska transformatsiia istorii kniazhoho rodu Fedorovychiv u poemi “Pobachennia” [Ievhen Malaniuk and Dariia Vikonska. Artistic transformation of the history of the Fedorovichs’ princely family in the poem “The date”]. *Slovo i Chas – Word and time*, 6, 46–55 [in Ukrainian].
- Polishchuk, N.** (2017). Florystychni svity modernistychnoi zhinochoi prozy : Doroti Richardson, Virdzhyniia Vulf, Dariia Vikonska [Floristic Worlds of Modernist Women's Fiction: Dorothy Richardson, Virginia Woolf, Dariia Vikonska]. *Inozemna filolohiia – Foreign philology*, 130, 154–166. Lviv: Lvivskyi nationalnyi universytet imeni Ivana Franka [in Ukrainian].
- Vikonska, D.** (2013). *Zhinka v chornomu. Etiudy, poezii v prozi, narysy, dialohy. Dzheims Dzhois: Taina yoho mystetskoho oblychchia [A woman in black. James Joyce: The secret of his artistic face]*. V. Gabor (Arranged., lit. editor, preface and approx). Lviv: LA «Piramida» [in Ukrainian].